

ŘEŠŇOVÝ SNÍH

Japonika

1911

ZLÝ KOHOUT

Zlý kohoute! Dnes v noci s myslí smělou
můj přišel miláček. Tak slavík sletá
v korunu třešně, která sněžně vzkvétá,
by zaklokotal lásky píseň vřelou.

5 A jak mne v loktech držel rozechvělou,
a laskala mne každá jeho věta,
a hříčky daly zapomenout světa —
oh, ještě ani nezlíbal mne celou,

10 jen okamžik se u mne býti zdál,
a sotva pohaslý byl asi západ, —
když, nevděčníku, ošklivý měls nápad,

bys v temné ještě noci kokrhal...
Jen se vzpomínkou vyčkávám teď jitra.
Však za to liškám předhodím tě zítra.

JAK RYBNÍK V CURUGI...

Mně ovšem zakázala moje máti,
oh, miláčku, o němž mi věštba řekla,
že slavík budeš a já třešeň vzkvetlá,
mně zakázala ve tvých loktech spáti.

5 Však myšlenka má stále se jen tratí
v snách o tobě, jak jeřáb v proudech světla,
jak na rybníce voděnka, jež vtekla
na lotosový list a musí státi.

10 Jak rybník v Curugi je láska moje,
jak voda rybníka je průhledná
a jasně čistá až u srdce dna.

Jak rybník v Curugi je láska moje,
a opustím jen její hlubinu,
až ve tvých loktech sladce spočinu.

NA MIJAKESKÉ PLÁNI

Za kým to asi mijakeskou plání
tak spěchá, jistě se sladkými slovy,
to dítě rozmilé, že neposhoví
si boky jeho ve svém kolébání.

5 Ach, ovšem, ovšem, o tom počínání
as mateři své sotva něco poví,
a také otec sotvaco se doví;
o tajemství tom nemají ni zdání.

10 To dítě však jak plátno běloučké je
a vlas má černý jako černé ledví
lastury mina; dělí se mu vedví

a k ňadrům mocně valí se a chvěje.
Ze zimostrázu hřebínek v něm leží,
a dítě to, oh — v moji náruč běží!

Že milujeme se a láska stálá
jak vlnu příliv krok můj vstříc ti řídí,
že nejednu noc v loktech tvých jsem spala
při měsíčku, jenž lásce nezávidí —

5 oh, to jsem všechno směle zapírala
v divoké hádce s těmi, kteří slídí,
a se lží jsem se tolik namáhala,
jak namáhá se některý z těch lidí,

10 již osmahlí a k zemi naklonění
za provaz táhnouce loď táhnou v snění,
loď barvami na rudo malovanou,

tam u přístavu Naniwa, kde skvějí
se třpyty vln, až zraky přecházejí —
a přec mne lidské řeči stihly hanou.

TÁMANA ZE SUJE

Líbezná dívka, Támana ze Suje,
má ňadra kypící a útlé boky
jak tílko včelí, něžné písňe sloky,
a její líčko krásu vyzařuje,

5 že člověk mimoděk se zastavuje
neb obrací k ní nesmělé své kroky,
když ňadra kypící a útlé boky
na prahu stanou, oko poceluje.

10 Jí muži veškeří se pobláznili.
A soused, ženu opouštěje, pílí,
by od domu klíč vtisk jí do dlaní.

Však sličná dívka, Támana ze Suje —
ta s každým přítulně se pomiluje
a rozkošnicky užívá svých dní.

Na letním slunci mocnou touhou hoří
do šarlatova rudá libela,
ta vodní žínka tůní, kde se boří
bludného chodce noha nesmělá.

5 A touha ta i tělo její moří,
že vyzáblé je... Jak ta libela
já toužím... Tys však o mém velkém hoří
ni vzdechu z úst mých neuslyšela.

10 A odvane-li vítr podzimní
libelu štíhlou, touhu její s ní —
mé lásky touha s časem nepluje.

Až jednou jak má žena vejdeš k nám,
já láskou svou tě k sobě připoutám
jak proutečkem, jenž plný lepu je.

Kdo v Asakuse, jedské čtvrti, nezná
dům U vrby, krám pana Niheiži!
Stříbrnou zeleň větví k němu níží
košatý gingho. Dívka přelíbezná

5 tu k parátkům a voňavkám se kloní,
když kupec předem okouzlen se blíží.
V účesu, který hlavinku jí tíží,
má stříbro jehlic, hřebínek ze sloni,

10 a barvy oliv, fialek a máků
ji halí jako křídla vzácných ptáků;
je štíhlá jak ta vrba na zástěně.

Ji drahokamem zvou. Všem srdce bouří.
Však nejraději z dýmčičky své kouří,
když umělec ji baví roztouženě.

Oh, není těžko o pel oloupiti
fouknutím prudkým štíhlou jehnědu,
oh, není těžko ženu oblouditi
hrou sladkých slov a něžných pohledů!

5 Já věděla to, tušila, že svítí
tvé oko zradou prostou ohledů
a že jsi motýl, který hledá kvítí
a může zatoužit jen jeho po medu.

10 Já tušila to, a přec oklamána
jsem byla tebou, jenž jsi jednou zrána
mně navždy prch, když kohout zazpíval.

Já předčasně jsem pro tě, hanebníku,
jak haluz kvetla vzkvetlá ve skleníku
a vzatá z něho na mráz, jenž ji sklál.

Již měsíc bílé noci vyšel v sad,
kde s větví vzkvetlých třešní sníh se řine.
Pod verandou z dvou dýmek kouř se vine.
S princeznou noční zde se milovat

5 chce mladý samuraj. Sladkých vnad,
jež brokát skrývá, z něhož vůně plyne,
však ještě nezlíbal. Svit luny line
se marně na šat spjatý. Vane chlad

10 z Cukaki, která dnes je zamyšlena.
„Smíš na ni hledět, neprohlédneš však,“
dí vyčítavě. Usmála se žena.

V číš netknutou tu vložka s třešně slétla.
„Hle, pobízí nás!“ S líčka strásla mrak.
„Tož pijme!“ řekla. Tělo s tělem spletla.

Dozněla kota, ztichly šámizeny,
a géše, pestré mŕky, křídla skryly,
šly domů spát. Snad příliš rozjařeny
jak hosté mí. Neb skvostné sake pily.

5 Tož do zahrady otevřel jsem stěny,
kde v rybníčku se chvěje měsíc bílý
a voní kosatce. A tílko ženy,
jež zůstala, teď svírám v noční chvíli.

10 Noc mléčná vějířem svým něžně mává
na horké tváře, rozjitřená čela,
noc sladká... Ale sladší Takigawa.

A proto ruka má pod rudý hedbáv sklouzla
jejího kimona... Pro kouzlo těla
já zapomněl jsem, noci, tvého kouzla!

ÚTĚCHA

Jak vlhké, rudé listí javorové
do trávy svadající na podzim,
když mlhami pták unavený plove
a všechny zbledlé květy mizí s ním,

5 v mé ztichlé srdce nadrobili dnové
mrazivé strasti s jejich dechem zlým,
že v spánku tížili mě teskní snové
a v bdění dusil smutku hořký dým.

10 I vyšel jsem si v noc a po městě
jsem bloudil, vzhůru k světlům Jošiwary,
jež neskrbliová rozkošnými dary.

Dům U vějíře měl jsem na cestě:
Smutnému srdci měkké na rohoži
noc rozvila tu vonnou Hanačoži.

I

Obraze luny ztuhlý v spěži hladké,
na líci zrazuješ kus nebes jemně,
na rubu zryt jsi představami země,
jsi důvěrník i symbol duše sladké.

5 Vše důvěrné a prchavé a krátké,
lesk slzí, úsměv zpívající němě,
žár čekání i smrti bledé sémě
ty přijímáš a pevným činíš vratké.

10 Se ženou nejvíce jsa spřátelený
— ba, přísloví dí, že jsi duše ženy —
líp nežli muž i tělo její znáš,

půvaby z temnot, úbělu i nachu.
Kdo věří tedy bláhovému tlachu,
že co jsi přijal, v hloubi nechováš?

II

Když samuraj navrátil se z Jeda,
tu domů spěchá k půvabům své žínky
a dárky ovšem nese, cukrovinky,
a zrcadlo, jež jako luna bledá

5 se leskne stříbřené, o němž ni zmínky
však není v Macujamě... K tváři zvedá
je mladá žena. Zvědavost jí nedá:
Čí je to úsměv, svěží půvab žínky?

10 A rdí se, když jí praví: Tys to sama...
Tu ukryla je. Před smrtí až dala
je dceři své, by příliš neplakala...

Tak ráno, večer dcerka mluví s matkou...
Když otec přistihl ji, ptal se, chápal.
Čit měkký jal ho. Pověst dí, že plakal.

III

V Hakatě na Cestě vzývaných bohů
bronzová, mocná hlava Buddhy stojí
bez trupu, bez lotosu v jasném znoji
i v dešti krásná ve svém přísném slohu.

5 Skryt podstavec však. Neb až k bradě bohu
zrcadla k zrcadlům se v horu pojí.
Těch tisíců spěž dělník jednou spojí,
a celý Buddha v lotos vloží nohu,

10 usedne na Cestě modliteb... Dary
žen nesčíslných jsou ta zrcadla.
Žen nesčíslných vteřiny a tvary,

žen úsměvy a slzy, rty i ňadra
tak pohtlí spěž boha sladce mdlá.
A žena bude obsah jeho jádra.

I

Byl mlád a zdrav, měl štěstí, talent, ženu,
jež lásku dala mu a dítě dala,
měl přízeň dvora, vlast ho milovala,
ba poznal, jakou přátelství má cenu,

5 měl druha... Všecko měl... Jak zrádnou pěnu
však zřel to pojednou. To když mu vzala
smrt náhlá přítele. A hrůza jala
jej v hloubi nitra. Zlaté listí klenu

10 noc jedna strásla. Holý již se viděl,
své štěstí plané náhle nenáviděl.
Prch ženě, dvoru, zmizel do kláštera.

Pak bloudil světem na východ i západ,
Buddhova slova naučil se chápat,
lesk ráje vidět z pozemského šera.

II

Lhostejně luna hledí na tvé boly,
lhostejně na svět. A tím srdci mému
se podobá. Jáť všemu pozemskému
jsem dal již výhost. S poutnickou jda holí

5 jen s květy ještě cítím a s jich stvoly.
Když sklánějí se vадnouce v cest lemu,
ten hořký odchod hořem srdci mému.
Je rád mám ještě v lukách, v lese, v poli,

10 neb často příliš na ně jsem se díval.
A na jaře, kdy květů vzniká příval,
při svitu luny chtěl bych umírati.

Když ticho květy líbeznými voní
a luna k temným stínům hor se kloní,
s ní srdci svému dal bych zapadati.

Z řečiště Širakawy vyzvedli mě,
omletý, šedý balvan, jeden z mnoha.
Skrznaskrz prostý jsem a žádná vloha
mně dána nebyla, jsem v létě v zimě

5 tak šedý, hrubý, neumělé břímě,
 pod kterým klesá sloužícího noha,
 když uctivě jak domácího boha
 na toko ze zahrady přenáší mě.

10 Zde stojím teď, a radost ze mne mají,
 o kráse mé si dlouze vykládají
 a řeknou, že jsem peněz mnoho stál.

Jak hluboko však do přírody zřeli,
než prostinkou mou krásu uviděli!
A kdo jak oni zemi miloval!

Jak jasné zrcadlo se měsíc blyští,
a přece nevinu mé neosvítí.
Jak ostrý meč, hle, vítr krajem sviští,
však nemůže mé trýzně proraziti.

5 Mně žloutne obličej a hlavu krýti
počíná jíní, síly mé se tříští.
Oh, že mne mohli takto zapuditi
k mil tisíc vzdálenému stanovišti!

10 Žil v nádheře jsem, v lesku, v krásných šatech.
Teď potuchlo vše: ve vyhnanství chřadnu
pokořen, zajat zcela tiše vadnu.

Vším, nač se dívám a co slyším, vzrůstá
jen hoře mé... Oh, podzime, ty nutný,
jsi také ty jen pro mne podzim smutný?

Jak mnohý dojat v paměti své chová,
 Oiwa mužem byla utlučena.
 A není ještě, běda, usmířena!
 Já zakusil to tuhle u hřbitova.

5 Již smrákalo se. Tu tam houkla sova,
 a modré nebe studilo jak stěna.
 Již z dálky myslil jsem, že roztržena
 snad větrem svítilna je papírová

10 nad jejím hrobem. Ale přijda ke zdi
 já s hrůzou poznal vlastní hlavu její,
 jak kývá se a po travinách jezdí.

Má rudé oči vybouleny vzhůru,
 nos uhnílý a ústa v nářku zejí...
 Co noc teď ze sna odháním tu můru.

Jest velkou rozkoší, když kvetou slívy,
jít na venek se jimi kochati:
jeť půvab jejich pohádkově tklivý
a jaro voní z luk i souvratí.

5 I vyšli sobě zrána v vzkvetlé nivy,
než sněžné květy počly padati,
tři dámy, pán a sluhů dvě; šli chtiví
půvabů, jež se v roce nevrátí.

10 A dívali se mnoho, naslouchali,
jak bublá potůček a mizí v dáli:
na radost sake pili nejednou.

Zpět přítelkyně paní takřka nesly,
pán před ní tančil, služi tuze skleslí
vlekli se s větví v hrnec vsazenou.